

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
в присъствието на прокурора Антоанета Николова Близнакова (АП-София)
като разгледа докладваното от Димитър Фикийн Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20211000600610 по описа за 2021 година

образувано по жалба на адвокат П. Т. и допълнение към нея от Х. Б. – и
двамата защитници на подсъдимия С. И. Т. срещу присъда № 260054 от
01.12.2020 г., постановена по нохд № 4575/2019. по описа на Софийски
градски съд

С обжалваната присъда състав на Софийски градски съд е
признал подсъдимия С. И. Т. за ВИНОВЕН в това, че на 07.08.2019 г., в
периода от 09.00 часа до 10.00 часа, в гр.София, на входа на кв. „****“, в
качеството си на полицейски орган - *** ** 03 група на сектор „Охрана на
обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“
при СДВР, на длъжност - *** ***, поискал и приел дар в размер на 200
/двеста/ лева - 1 /един/ брой банкнота с номинал 100 /сто/ лева и 5 /пет/ броя
банкноти с номинал 20 /двадесет/ лева, от водач на МПС - М. А. О., който не
му се следва, за да не извърши действие по служба - да не извърши проверка
за установяване на самоличността и контрол по редовността на документите

за самоличност, регламентирани в чл. 70, ал. 1, т. 3 ЗМВР, а именно: „Полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната“ и да не състави акт на П. В. Н. по чл. 80, т. 5 от Закона за българските лични документи, съгласно който „Наказва се с глоба от 50 до 300 лева лице, което не представи български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица“, както и за да не извърши действие по служба — незабавно уведомяване на дежурната част на СДВР за изпращане на екип на КАТ „Пътна полиция“ за вземане на отношение по компетентност, регламентирани в т. 7, т. 8 и т. 9 от Заповед № 513з- 5914/19.08.2015 г. на директора на СДВР относно „Определяне на реда за работа на полицейските служители, осъществяващи дейности по охрана на обществения ред и контрол на пътното движение“, поради което и на основание чл.302, т. 1, вр. с чл. 301, ал. 1 НК и чл. 54 НК ГО Е ОСЪДИЛ, като му е наложил наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 3 /ТРИ/ ГОДИНИ, наказание „ГЛОБА“ в размер на 5 000 /ПЕТ ХИЛЯДИ/ лева и наказание „Лишаване от право да се заема държавна или обществена длъжност“ за срок от 3 /ТРИ/ ГОДИНИ на основание чл. 37, ал. 1, т. 6 НК и не му е наложил наказание „Лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност“ на основание чл. 37, ал. 1, т. 7 НК.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС съдът е постановил така наложеното наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години да бъде изтърпяно при първоначален „ОБЩ“ режим.

На основание чл. 307а, вр. чл. 53 , ал. 2, буква „б“ НК съдът е отнел в полза на държавата изветите по делото банкноти, а именно 1 /един/ брой банкнота с номинал 100.00 /сто/ лева и 5 /пет/ броя банкноти с номинал 20.00 /двадесет/ лева.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът е осъдил подсъдимия да заплати по сметка на СГС направените по делото разноски и държавна такса за издаване на един брой изпълнителен лист.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба с допълнение към нея, където се излагат доводи за нейната незаконосъобразност и необоснованост, както и за явна несправедливост на

наложеното наказание. Защитата счита, че присъдата почивала на съмнения и предположения, а деянието на подсъдимия не било доказано.

В мотивите към присъдата се съдържало превратно тълкуване на доказателствата по делото, като първоинстанционният съд се бил отдалечил от заложения в чл. 13 и чл. 14 от НПК стандарт, тълкувайки едностранчиво доказателствата и изопачавайки действителното им съдържание.

Защитата възразява, че съдът се бил позовал на събраните по делото гласни доказателства, които обаче били превратно тълкувани и не били събрани с необходимата прецизност. В тази връзка се обръща внимание, че основният свидетел М.О. бил разпитван два пъти входа на досъдебното производство, като между показанията му в съдебно заседание и в казаното пред разследващите органи били налице множество противоречия. Тези противоречия не са били констатирани от съда и показанията прочетени по реда на чл. 281 от НПК, въпреки че били свързани с основно обстоятелство, а именно - дали О. е инициирал предлагането и даването на подкупа или той е бил поискан от подсъдимия. Това от своя страна имало значение относно тежестта и значението на показанията на този свидетел.

Защитата възразява още, че първостепенният съд се бил постарал да обоснове некредитирането на показанията на свидетелите Т. и П. в тяхната цялост с мотива, че те са заинтересовани от изхода на делото. Защитата счита, че ако това, донякъде, можело да се приеме за свидетеля Т. - брат на подсъдимия, то за свидетеля П. нямало причина той да прикрива престъпление, след като признал, че е получил 100 лв. от подсъдимия. Било допуснато нарушение и на процесуалните правила, тъй като съдът приел недаването на обяснения от страна на подсъдимия „като форма на негова защитна позиция”, което не можело да се тълкува в негова вреда.

Защитата излага съображения, че по делото оставал неизяснен с категоричност въпроса, дали в действителност свидетелите О., Н. и И. са били спрени от подсъдимия. Съдът приел това за доказано, доверявайки се на тези трима свидетели и игнорирайки писмените доказателства - дневника за проверени автомобили и показанията на свидетеля П..

Излагат се доводи, че неправилно съдът е признал Т. за виновен за това, че е получил дар, за да „не извърши проверка за установяване на самоличността и контрол по редовността на документите за самоличност,

регламентирани в чл.70 ал. 1 т. 3 от ЗМВР и да не състави акт на П. Н. по чл.80 т. 5 от ЗБЛД. От свидетелските показания, според защитата, било видно, че евентуално даденият дар от 200 лв. не бил свързан с липсата на документи за самоличност в свидетеля Н.. Дори в мотивите към присъдата съдът бил приел от фактическа страна, че по молба на О., подсъдимият казал: „Хайде, отивайте да вършите работа“. Много по-късно, във връзка с документите на автомобила, станало въпрос за подкуп, ако трябвало да се вярва на тримата свидетели, и то във връзка с липсата на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за ремаркетото на автомобила. Никой не бил споменал, че се иска дар, за да не съставя подсъдимият акт по чл. 80 т. 5 от ЗБЛД. Съдът бил приел в мотивите, че това се случило при исканата „почерпка“ с думите: „ако ми хареса, няма да водя Н. в районното управление“, каквито думи, обаче липсвали в свидетелските показания. Налице била голяма празнота в мотивите към присъдата, тъй като не било изяснено докрай, имал ли е Т. правомощия по ЗБЛД да съставя АУАН, и дори да е така, това не било свързано задължително със задържане на лицето за срок от 24 часа по ЗМВР.

Същото важало и за второто вменено деяние, тъй като по делото безспорно било установено, че за товарното ремарке не било задължително сключването на застраховка „Гражданска отговорност“. Прави се извод, че в такъв случай не е налице подкуп, за да не извърши едно лице действие по служба, след като то не е било длъжно да го извърши. Самият първоинстанционен съд признавал в мотивите на стр.42, че „подсъдимият се е възползвал и от незнанието на свидетеля“, което според защитата водело до извод, че евентуално може да е налице престъпление по чл.209 ал.2 от НК, а не по чл.302 от НК, където дори и санкцията е значително завишена. Следователно, дори да се приемело, че доказателствата по делото в достатъчна степен обосновават престъпна дейтелност, правната квалификация на същата не била коректна.

На последно място защитата счита, че наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ се явявало явно несправедливо. Същото било определено към минималния му размер, но не било отложено изтърпяването му по реда на чл.66 ал.1 от НК. Съдът бил преценил, че не са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, а само отегчаващи такива, което не било вярно. Не били съобразени чистото съдебно минало и

коректното процесуално поведение на подсъдимия. Защитата счита, че действително длъжността му изисквала той да бъде пример за обществото, но и ефективното изпълнение на наказанието не можело да се приеме като обстоятелство, което ще изпълни целите на генералната превенция. Последното противоречало на съдебната практика и по-конкретно на изискванията, заложили в Тълкувателно решение № 2 на ОСНХ от 2016г. на ВКС в което се казва, че законодателят е акцентирал върху поправянето на осъдения, което обстоятелство има приоритет при решаване на въпроса за изтърпяване на наказанието, защото общата превенция е значим фактор, но не следва да се надценява, тъй като законодателят не ѝ е придал водеща роля и макар и общо превантивният ефект на наказанието да следва винаги да бъде преценяван, законодателят бил отдал приоритет на възможността осъденият да се поправи без изтърпяване на наложеното наказание В тази връзка защитата счита, че ако съдът приеме, че са налице данни за извършено престъпление, изтърпяването на наложеното наказание следвало да бъде отложено по реда на чл. 66 ал. 1 НК.

Съобразно изложените доводи и съображения, защитата прави искане въззивната инстанция да отмени постановената присъда и да постанови нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатото и внесено за разглеждане в съда обвинение или да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на съда поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на подсъдимия. Прави се и алтернативно искане да бъде изменена присъдата и да бъде намален размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“, което се явявало явно несправедливо, като бъде приложена и разпоредбата на чл. 66 ал.1 НК.

В съдебно заседание жалбата се поддържа на същите основания и се правят същите искания.

Прокурорът счита, че присъдата е правилна и законосъобразна и не са налице основания за нейната отмяна. Повдигнатото обвинение по отношение на подсъдимия Т. било доказано по несъмнен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Свидетелят О. бил категоричен, че именно подсъдимият е поискал от него парична сума, за да не предприеме изискуемите се действия по служба. Показанията на този свидетел не били

изолирани, а се подкрепяли от показанията и на другите свидетели и очевидци на деянието, а именно свидетелите Н. и И.. Първоинстанционния съд бил спазил при изготвяне на мотивите разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 от НПК. Доказателствата по делото били анализирани както поотделно, така и в съвкупност. Обвинението било доказано според прокурора по несъмнен начин, а наложеното наказание било справедливо и в съответствие с целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК. Прави се искане присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Съдът, като прецени изложените в жалбата, както и в депозираните допълнителни изложения към нея, доводи и съображения, и като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед № 513з-1259 от 23.02.2017 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, МВР, подсъдимият С. И. Т. бил преназначен от *** ** (водач на патрулен автомобил) в 03 група на сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охрана на обществения ред, оперативни обекти и видеонаблюдение“ при СДВР, на младши изпълнителска длъжност *** ** (водач на патрулен автомобил) в 03 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР.

На 01.03.2017 г., подсъдимият Т. подписал Акт за встъпване в длъжност съгласно Заповед № 513з-1259 от 23.02.2017 г. на директора на СДВР.

На 01.03.2017 г., подсъдимият Т. подписал протокол, че се е запознал с длъжностната характеристика за заемане на длъжността, съгласно която част от задълженията на подсъдимия били:

- да познава организацията на патрулно-постова дейност в полицията;
- при изпълнение на служебните си задължения с действията си да изгражда доверие и повишаване на вярата на гражданите в институцията и недопускане прояви на корупция;
- да познава и спазва принципите и нормите на поведение залегнали в Етичния кодекс на служителите от МВР.

На 07.08.2019 г. за времето от 06.10 часа до 18.10 часа подсъдимия С. И.

Т. - *** *** в 03 група на 04 сектор "Охрана на обществения ред и оперативни обекти" към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР и свидетеля П. Г. П. - *** *** в в 03 група на 04 сектор "Охрана на обществения ред и оперативни обекти" към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР били назначени по план на СДВР в наряд като придадени сили при 08 РУ- СДВР, Екип 1, с позивна АП 571 от гл. инспектор Д., 04 СР СДВР, за което им били зачислени служебен автомобил „Опел Астра“, с ДК № *** и таблет с номер 0889100489, както и били вписани в книга за придадени сили „Ежедневна ведомост“ при 08 РУ СДВР.

Подсъдимият Т. и свидетелят П. отишли в сградата на 08 РУ-СДВР, където били разпределени от дежурния на 08 РУ-СДВР да изпълняват служебните си задължения по охраняване на обществения ред в кв. „***“ и кв. „***“.

За времето от 19.00 часа на 06.08.2019 г. до 19.30 часа на 07.08.2019 г. била проведена Специализирана полицейска операция от СДВР. Целта на операцията била осигуряване на обществения ред и противодействие на престъпността на територията на град София, включително уязвими места и обекти. На подсъдимия Т. и свидетеля П. като екип 1 на 04 сектор ООРОО към ОПП СДВР било възложено задължение да извършват цялостен обход и проверки на кв. „***“ и кв. „***“ за времето от 07.00 часа до 18.00 часа, както и задължение да извършват проверка на съмнителни лица и автомобили. Част от задачите на операцията били - проверки и осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност на лица и пребиваване в страната; проверка на пътните превозни средства; при констатирани нарушения било указано да се взема административно отношение на място.

Около 07.30-08.00 часа подсъдимия Т. и свидетеля П. се насочили към района, в който били разпределени, като в посочения период обиколили двата квартала, при което не констатирали нередности. След като направили обход на двата квартала, подсъдимият Т. и свидетелят П. като АП 571 се позиционирали за времето от 07:51:19 часа до 10:57:24 часа на изхода на кв. „***“, от дясната страна след моста, в посока с. Бусманци и с. Пролеша, където започнали да спират МПС-та и микробуси, които проверявали за бежанци и крадени вещи. В периода 11,00 часа - 11,30 часа подсъдимият Т. и свидетеля П. направили обход на района в кв. „***“ и кв. „***“ и се

позиционирали отново на изхода на кв. „****“. За периода на престоя, или от позиционирането им на мястото, двамата извършвали полицейски проверки до около 13,00 часа, при което били спрели за проверка общо 18 автомобили. Данните за проверените моторни превозни средства и данните за водача на същото били вписвани в Доклад за проверени лица и превозни средства предимно от свидетеля П. като старши на наряда. Единствено данните в графите от Доклад за проверени лица и превозни средства в часовете - 11.40 часа за лек автомобил с рег. № ***; 11.50 часа за лек автомобил с рег. № ***; 11.50 часа за лек автомобил с рег. № *** и за 12:50 часа за лек автомобил рег. № *** били попълнени от подсъдимия Т..

Около 09.00 часа на 07.08.2019 г., след моста в кв. „****“, подсъдимият С.Т. спрял с полицейска палка за проверка лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № ***, комби, червен на цвят, теглещ ремарке с рег. № **. Лекият автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № *** бил управляван от свидетеля М.О., но същият бил собственост на фирма „Мир и меч“ ЕООД, на която управител бил свидетеля В. Д. Л.. В лекия автомобил пътували свидетелите И. И. и П. Н.. Свидетелят И. И. седял на предната седалка, на пасажерското място до шофьора, а на задната седалка зад шофьора /свидетеля О./ седял свидетелят П. Н.. След като бил спрян за полицейска проверка лекият автомобил, подсъдимият Т. поискал документите за самоличност на трите лица пътуващи в него и документите за регистрация на лекия автомобил. Свидетелят П. Н. нямал в себе си лична карта, поради което свалил задния прозорец на лекия автомобил и заявил на подсъдимия Т., че е забравил личната си карта. Подсъдимият Т. го попитал: „Какво да те правя, да те прибирам ли в районното?“. В този момент се намесил свидетелят О., който помолил да не го води в районното управление, тъй като са строителни работници и са тръгнали да наливат бетон, а нямат достатъчно хора за да извършват дейността, за която са наети. Подсъдимият Т. не извършил проверка на свидетеля П. Н. и не му съставил акт за липсата на документ за самоличност, като казал: „Хайде, отивайте да вършите работа!“. След това подсъдимият Т. взел подадените му за проверка документи за самоличност - личните карти на свидетелите О. и И., СУМПС на свидетеля О., документите за регистрация на лекия автомобил и ремаркетото, за да ги провери, при което се насочил към мястото, на което бил паркиран полицейският служебен

автомобил, в който седял свидетелят П. П.. Подсъдимият Т. се приближил до служебния полицейски автомобил, но не влязъл в него и не провел разговор със своя колега - свидетелят П..

След кратко време, подсъдимият Т. се върнал обратно към спрения за проверка лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № *** и повикал водача - свидетелят М.О. да излезе от него. Двамата застанали в задната част на проверявания лек автомобил, между багажника и задната врата, от страната на шофьора. Подсъдимият Т. казал на свидетеля О., че за ремаркетото няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, на което свидетеля О. отговорил, че то е туристическо и не е необходимо да има такава застраховка. В хода на проведения разговор, подсъдимият Т. на служебно ползвания от него таблет показал на свидетеля О., че трябва да има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за ремаркетото. Подсъдимият Т. обяснил на свидетеля О., че санкцията за това нарушение е административна глоба в размер на 2000 лева и отнемане на свидетелството за управление на МПС /СУМПС/ за срок от 6 месеца. Заявил му още, че следва да бъдат свалени и номерата на ремаркетото, като при заплащане на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, номерата ще му бъдат върнати, но няма да има СУМПС за срок от шест месеца. Свидателят О. обяснил на подсъдимия Т., че ремаркетото е фирмено, при което подсъдимия Т. му казал: „Още по-зле, актът е още по-голям, щом е на фирма и попитал: „Какво ще правим ? Ще се наказваме ли, ще се черпим ли ?“. Свидателят О. се притеснил и изплашил, тъй като имал семейство и без СУМПС не може да се грижи за него, поради което и отговорил на подсъдимия Т.: „Ще се черпим“. Подсъдимият му заявил, че ако остане доволен от почерпката, няма да води и свидетеля Н. в районното управление. Тогава подсъдимият Т. го попитал, колко пари може да даде за тези 2000 лева, за да не му състави акт, при което свидетелят О. му казал: „Мога да ти дам 200 лева, повече не мога да ти дам.“, защото с такава сума пари разполагал в себе си като служебни, т.к. му били дадени за нуждите на строителството, което следвало тримата свидетели да извършат през деня. Подсъдимият Т. се съгласил и дал указания на свидетеля О. да отиде в лекия автомобил и да приготви сумата от 200,00 лева, като му казал: „Добре, сложи ги при документите и аз ще дойда!“. Междувременно спътниците на свидетеля О. - свидетелите Н. и И. били останали в колата. Свидателят Н. успял да чуе проведения разговор между

свидетеля О. и подсъдимия Т., тъй като седял на задната седалка в процесния лек автомобил, зад шофьора и при отворен прозорец, откъм мястото на което се водел разговора.

След проведения извън процесния лек автомобил разговор, свидетелят О. се върнал и качил в него, и предвид дадените му указания от подсъдимия Т. извадил от чантичка и преброил пред свидетелите Н. и И. намиращата се в него сума от 200,00 лева. Сумата свидетелят О. извадил от чантичка, поставена над ръчната спирачка в процесния лек автомобил. Сумата била в копюри от 1 /една/ банкнота /намачкана/ с номинал от 100,00 /сто/ лева и 5 /пет/ броя банкноти, всяка с номинал от 20,00 /двадесет/ лева. Сложил сумата от 200 /двеста/ лева в калъф при застраховката „Гражданска отговорност“. Подсъдимият Т. се приближил до процесния лек автомобил, при което през отворения прозорец на същия, свидетелят О. му подал тефтерчето, в което била поставена поисканата сума пари от 200,00 /двеста/ лева. Подсъдимият го взел и се отдалечил от процесния лек автомобил в посока полицейския служебен автомобил, в който се намирал свидетеля П., но отново не стигнал до него, а стоял на известно разстояние от него. След кратко време, подсъдимият се върнал до процесния лек автомобил, в който се намирали свидетелите О., Н. и И. и върнал тефтерчето със застраховката „Гражданска отговорност“ и личните документи на свидетелите О. и И.. В тефтерчето вече били само документите, без сумата от 200 /двеста/ лева. Подсъдимият Т. пожелал лек път на свидетелите О., Н. и И. и им казал: „Дано не се разбира“, „Лек път и внимавайте да не се изложите“, на което свидетелят О. казал: „Няма проблеми“.

По време на извършената, но незаписана проверка от подсъдимия Т. на тримата свидетели и процесния лек автомобил, другият полицейски служител - свидетелят П. не взел участие, а през цялото време седял в служебния полицейски автомобил. По време на процесната проверка, свидетелят П. не слязъл от служебния полицейски автомобили не е провеждал разговор, както с пътниците от спрения за проверка процесен автомобил, така и със своя колега – подсъдимия Т..

На 07.08.2019 г. подсъдимият Т. дал на свидетеля П. 5 броя банкноти, всяка с номинал от по 20 лв. или сума на обща стойност от 100,00 /сто/ лева. Свидателят П. попитал подсъдимият Т., защо му ги дава, при което

подсъдимият му отговорил: „Има защо”. Подсъдимият Т. задържал в себе си банкнотата /намачкана/ с номинал от 100,00 /сто/ лева.

На 07.08.2019 г. свидетелят А. Т. се намирал в ж.к. „Дружба 2“, поради което решил да позвъни на своя брат - подсъдимия С.Т., за да се срещнат, ако се намира в района. В 10:25:07 часа свидетелят А. Т. от ползвания от него мобилен номер *** позвънил на мобилен номер ***, който бил собственост и се ползвал от неговия брат - подсъдимият С.Т.. След проведения телефонен разговор, свидетелят А. Т. отишъл при своя брат - подсъдимият С.Т., който заедно със свидетеля П. П. изпълнявал своите служебни задължения на изхода на кв. „***“, в посока с. Бусманци. Свидателят А. Т. спрял управлявания от него лек автомобил успоредно на спрения служебен полицейски автомобил. Двамата братя разговаряли за кратко в периода от 10.25 часа до 10.45 часа, като свидетелят А. Т. дал на подсъдимия Т. сума от около 86,00 лева и сума от 15,00 евро, след което си тръгнал.

Междувременно тримата работници - свидетелите О., Н. и И. пристигнали в с. Пролеша, където свидетелят О. силно се притеснил, тъй като дадените пари на подсъдимия Т. били служебни - собственост на фирма „Мир и меч“ ЕООД, и били предназначени за закупуване на строителни материали. Свидателят О. се обадил на своя работодател - свидетелят В. Л., който по това време се намирал в Германия и го осведомил за случилото се с полицейския служител - подсъдимия Т.. След проведения разговор със своя работник, свидетелят Л. се обадил на служебния телефон в 08 РУ-СДВР и подал сигнал за искания и приет подкуп от подсъдимия Т., като продиктувал мобилния телефон на свидетеля О. за връзка с него.

След подаване на сигнала в дежурния оперативен център, веднага бил информиран директорът на СДВР, който разпоредил незабавна проверка по случая. Същата била възложена на свидетелката Р. Б. А. - полицейски инспектор 3-та степен, група „Организация и контрол на патрулно-постовата дейност“, сектор „Организация на охранителната дейност“, отдел „Охранителна полиция“ в СДВР, на Г. Л. П. - началник 03-та група, сектор „Охрана на обществения ред“, отдел „Охранителна полиция“ в СДВР, както и на служителите на 08 РУ-СДВР - П. Д. Д.- началник група „Охрана на обществения ред“ при сектор „Охранителна полиция“ и А. П. П. - началник сектор „Противодействие на криминалната престъпност“.

Свидетелят М.О. получил обаждане на мобилния си телефон от дежурния при 08 РУ-СДВР, който му съобщил за подадения от неговия работодател - свидетеля Л. сигнал за подкуп от полицейски служител и му казал, че трябва незабавно да се яви заедно с другите двама свидетели в 08 РУ-СДВР. Свидетелите О. и Н. отишли в сградата на 08 РУ-СДВР, където били приети от сформирания проверяващ екип - свидетелите А., Д. и П.. Пред последните, двамата свидетели обяснили подробно за извършената им проверка от полицейския служител - подсъдимият Т., както и за поисканите и приети от него пари в размер на сумата от 200,00 лева. Малко по-късно в 08 РУ СДВР пристигнал и свидетеля И., който също дал сведения по случая.

Проверяващият екип установил в хода на извършваната проверка, че от 08 РУ-СДВР нямало назначени на наряд патрулиращи екипи с леки автомобили марка „Опел“, модел „Астра“. Проверяващият екип решил да провери споделеното им от свидетелите О. и Н., като за целта двамата свидетели били качени в служебен полицейски микробус, който бил със затъмнени стъкла и на същите било указано да посочат мястото, на което са били спрени за проверка от подсъдимия Т. и свидетеля П.. Пътувайки със служебния полицейски микробус в посока от 08 РУ-СДВР към кв. „***“, и малко преди моста на кв. „***“, микробусът се разминал с полицейски автопатрул. Дватама свидетели О. и Н. разпознали в шофьора на автомобила, полицейския служител, който бил искал и получил от свидетеля О. сумата от 200,00 лева. Свидетелят П. разпознал двамата полицейски служители като своите служители - подсъдимият Т. - шофьор на полицейския автомобил и свидетелят П. П. на пасажерското място до него. Проверяващият екип заедно с двамата свидетели О. и Н. продължили до разклона на спирката на кв. „***“, в посока с. Бусманци, където показали на екипа мястото, на което били спрени за проверка от подсъдимия Т. и свидетеля П.. След това всички се върнали в сградата на 08 РУ-СДВР, където били извикани и установени двамата полицейски служители, извършили процесната проверка на свидетелите О., Н. и И. и на процесния лек автомобил със закачено на него туристическо ремарке, като *** ** С. И. Т. и старши полицай П. Г. П..

След установяване на двамата полицейски служители в сградата на 08-РУ СДВР, проверяващият екип поискал да им бъде представена служебната документация, намираща се в тях и изискал обяснения за това, какви точно

дейности са изпълнили до този момент. На проверяващия екип бил предоставен доклада за проверени лица и превозни средства, в който не бил записан като проверен лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“, с рег. № ***. Членовете на проверяващия екип обяснили на подсъдимия Т. и свидетеля П., че срещу тях е подаден сигнал за корупционни действия, поради което били поканени да извадят и покажат наличните в тях парични средства, в отделна стая. Подсъдимият С.Т. извадил от джоба си намачкана банкнота от 100,00 /сто/ лева и други по дребни банкноти, а свидетелят П. разполагал с повече пари, като за 5 /пет/ от банкнотите с номинал от по 20,00 /двадесет/ лева, които извадил от джоба си, заявил че са му дадени към 10,00 часа сутринта от неговия колега - подсъдимият С.Т.. Впоследствие в сградата на 08 РУ-СДВР дошъл следовател, който извършил обиск на подсъдимия Т. и свидетеля П. и иззел намерените в тях парични средства, както следва: от подсъдимия Т. били иззети - 1 брой банкнота с номинал 100,00 лева; 3 броя банкноти с номинал 20,00 лева; 1 брой банкнота с номинал 10,00 лева; 1 брой банкнота с номинал 10 евро; 1 брой банкнота с номинал 5,00 евро, а от свидетеля П. били иззети - 2 броя банкноти с номинал 50,00 лева; 11 броя банкноти с номинал 20,00 лева; 6 броя банкноти с номинал 10,00 лева; 1 брой банкнота с номинал 5,00 лева.

За извършеното на 07.08.2019 г. процесуално следствено действие обиск и изземване на свидетеля П. П. бил съставен протокол, който по реда на чл. 164, ал.3, вр. ал.1 НПК е одобрен от съдия при съответния първоинстанционен съд - СГС с определение, постановено по нчд № 3307/2019 г. по описа на СГС, НО, 4 състав.

За извършеното на 07.08.2019 г. процесуално следствено действие обиск и изземване на подсъдимия С.Т. бил съставен протокол, който по реда на чл. 164, ал.3, вр. ал.1 НПК е одобрен от съдия при съответния първоинстанционен съд - СГС с определение, постановено по нчд № 3308/2019 г. по описа на СГС, НО, 4 състав.

Съдът е приел, че от заключението на допуснатата в хода на съдебното следствие съдебно графическа експертиза, обективизирана в протокол № 7/2020 г. и изготвена от вещото лице Л. К. Г. се установява, че обект на проверка са ръкописните текстове, съдържащи се в Доклад за проверени лица и превозни средства за дейността на АП 571 за дата 07.08.20219 г., за времето от 06.10

часа до 18.10 часа (л.113-115 от ДП). От заключението на експерта се установява, че ръкописните текстове в графите, относими за часове - 11:40 часа за лек автомобил с рег. № М 6644 ВК; 11:50 часа за лек автомобил с рег. № ***, 11:50 часа за лек автомобил с рег. № СА 4014 СВ и данните за провереното превозно средство и лицето, относими за 12:50 часа са изписани от подсъдимия С. И. Т.. Спрямо останалите ръкописни текстове вещото лице е установило в хода на проведеното изследване, че са написани от свидетеля П. Г. П..

В хода на съдебното следствие и по реда на чл.159а НПК съдът е разрешил на предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги „А1 България“ ЕАД, „БТК“ ЕАД и „Теленор България“ ЕАД да предоставят за нуждите на нохд № 4575/2019 г. по описа на СГС, НО, 1 състав справка за мобилни телефонни номера ***, собственост на П. Г. П., ***, собственост на Е. А. Г., ***, собственост на А. И. Т. и ***, собственост на С. И. Т., от която да е видно от мобилното пространство на кое от посочените предприятия са; изискани са трафичните данни за посочените мобилни номера, касаещи проведените разговори /входящи и изходящи/ в периода от 08.00 часа до 12.00 часа на дата 07.08.2019 г. /час и продължителност/, както и кратките текстови съобщения, а също така е изискана и справка за местоположението и идентификатора на ползваните клетки за периода от 08.00 часа до 12.00 часа на дата 07.08.2019 г. относно посочените комуникатори.

В резултат на проведената процедура по чл.159а НПК е постъпила информация по делото, която е материализирана в писма: изх. № 1269/23.01.2020 г. на „А1 България“ ЕАД ведно с приложена информация на оптичен носител СД диск; изх. № 1808/2.01.2020 г. на „БТК“ ЕАД и изх. № 1036/2020 г. на „Теленор България“ ЕАД.

Първостепенният съд е приел, че от заключението на допуснатата в хода на съдебното следствие съдебно техническа експертиза, обективизирана в протокол № 14/2020 г. и изготвена от вещото лице Л. К. Г. се установява, че оптичен носител, предоставен от „А1 България“ ЕАД съдържа данни за абонати от мобилната мрежа на А1 с телефонни номера ***, *** и *** - входящи и изходящи повиквания и клетки с административни адреси за периода от 08:00 часа до 12:00 часа на 07.08.20219 г.

Съдът е приел, че от заключението на допуснатата в хода на съдебното следствие съдебно компютърно-техническа експертиза, обективирана в протокол № 1/2020 г. и изготвена от вещото лице инж. В. Н. П. се установява, че при извършеното изследване на оптичен носител, предоставен от „А1 България” ЕАД, са установени файлове, съдържащи данните за проведени разговори и интернет сесии от комуникатори, ползващи карти с номера, съответни на имената на файловете. При анализа вещото лице е установило, че по отношение на комуникатор СИМ карта с абонатен номер ***, собственост на подсъдимия С. И. Т., проведените разговори и интернет сесиите са били обслужени от мобилен оператор „А1 България” ЕАД с географски адреси, както следва:

- В периода от 08:37:01 часа до 10:25:07 часа, абонатът е провел входящи обаждания и интернет сесии и е бил обслужван от клетки, находящи се на адрес: гр. София, Асансьорен завод;
- В периода от 10:25:31 часа до 11:22:42 часа, абонатът е провел интернет сесии и е бил обслужван от клетки, находящи се на адрес: гр. София, гара “Искър” 4, ул. Димитър Пешев;
- В 11:24:21 часа, абонатът е провел интернет сесии и е бил обслужван от клетка, находяща се на адрес: гр. София, ж.к. Дружба 2, бл. 510 вх. А;
- В периода от 11:24:48 часа до 11:25:00 часа, абонатът е провел интернет сесии и е бил обслужван от клетки, находящи се на адрес: с. Казичене, двор на фирма “Елко-96” ООД;
- В 11:27:25 часа, абонатът е провел интернет сесии и е бил обслужван от клетка, находяща се на адрес: гр. София, Асансьорен завод.

По отношение комуникатор СИМ харта с абонатен номер ***, експертът е установил, че е собственост на „Анивито” ЕООД. В подробна таблица към експертизата са отразени проведените комуникации - входящи и изходящи разговори, текстови съобщения и интернет сесии, във времеви интервал 08:33:28 часа до 11:37:54 часа на 07.08.2019 г., както и съответната обслужваща клетка. При анализа вещото лице е установило, че по отношение на комуникатор СИМ карта с абонатен номер *** има проведен изходящ разговор с комуникатор СИМ карта с абонатен номер ***, собственост на подсъдимия С. И. Т., който е с продължителност „22“. Въз основа на предоставената информация, експертът е установил, че комуникатор с

абонатен номер *** при провеждане на разговора с комуникатор с абонатен номер *** в 10:25:07 часа се е намирал в района на обслужваща клетка с адрес - гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, бл.510, вх. А. Също така от експертното заключение се установява, че комуникатор с абонатен номер *** за периода от 10:25:33 часа до 10:45:08 часа се е намирал в района на обслужваща клетка с адрес - гр. София, Асансьорен завод.

По отношение комуникатор СИМ карта с абонатен номер ***, експертът е установил, че е собственост на П. Г. П.. Въз основа на предоставената информация, експерта в подробна таблица към експертизата е отразил проведените комуникации — входящи и изходящи разговори, текстови съобщения и интернет сесии, при което се установява, че във времеви интервал 08:38:57 часа до 11:44:36 часа на 07.08.2019 г., комуникатор с абонатен номер *** се е намирал в обслужваща клетка с адрес - гр. София, Асансьорен завод.

Съдът е приел, че от заключението на допуснатата в хода на съдебното следствие съдебно компютърно-техническа експертиза, обективизирана в протокол № 2/2020 г. и изготвена от вещото лице инж. В. Н. П. се установява, че за периода 08:30 часа до 10:57:24 часа лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с рег. № *** е бил в покой на адрес: гр. София, кв. „****“. За този период от време мобилен комуникатор *** собственост на подсъдимия С.Т. и мобилен комуникатор *** собственост на свидетеля П. П. са се намирали в близост до мястото на престой на процесния лек автомобил. За част от процесния период, а именно от 10:25:33 часа до 10:45:08 часа, мобилен комуникатор *** собственост на „Анивто“ ЕООД също се е намирал в близост до мястото на престой на лекия автомобил или в обслужваща клетка с адрес гр. София, Асансьорен завод. За този период от време мобилен комуникатор *** е бил отдалечен от мястото на престой на процесния автомобил.

Установява се от експерта, че за периода 10:57:24 часа до 11:06:01 часа, процесният автомобил е бил в движение, като първоначално се е движел в източна посока, впоследствие се е върнал обратно, придвижил се е до кв. „****“ и е завършил движението си на адрес кв. „****“ № 186. За този период от време мобилен комуникатор ***, собственост на подсъдимия С.Т., се е намирал в близост до процесния автомобил. За мобилен комуникатор ***,

комуникатор *** и комуникатор *** няма данни за комуникации в този период.

Видно от заключението на допуснатата в хода на съдебното следствие съдебно дактилоскопната експертиза, обективизирана в протокол № 20/ДКТ-257 и изготвена от вещото лице Н. М. А., съдът е приел, че не се установяват годни за идентификация дактилоскопни следи върху обектите на експертизата, а именно - банкноти, запечатани с полиетиленов плик с № 004880, съдържащ банкноти с номинал, както следва - 1 брой с номинал 100 лева; 3 броя с номинал 20 лева; 1 брой с номинал 10 лева; 1 брой с номинал 10 евро; 1 брой с номинал 5 евро; както и банкноти, запечатани с полиетиленов плик с № 004879, съдържащ банкноти с номинал, както следва - 2 броя с номинал 50 лева; 11 броя с номинал 20 лева; 6 броя с номинал 10 лева; 1 брой с номинал 5 лева.

В хода на съдебното следствие и по реда на чл. 62, ал. 5 от Закона за кредитните институции съдът е допуснал разкриване на банковата тайна относно наличностите и банковите операции по банковите сметки на името на С. И. Т., открити и активни в „Банка ДСК“ АД и „Юробанк България“ АД за периода от 01.08.2019 г. до 07.08.2019 г.. В резултат на постъпилата информация се установява, чрез информацията, отразена в банковото извлечение, издадено от „Банка ДСК“ АД, че в посочената банка подсъдимият има две открити активни разплащателни банкови сметки - банкова сметка ***, по която наличната сума е в размер на 928,44 лева и по нея няма извършени транзакции в периода от 01.08.2019 г. до 07.08.2019 г., както и банкова сметка ***, по която наличната сума към 01.08.2019 г. е била в размер на 220,16 лева, като на 02.08.2019 е извършена по същата транзакция и е изтеглена сума в размер на 200 лева, поради което наличността към 07.08.2019 г. е била 20,16 лева. В резултат на постъпилата информация се установява, чрез информацията отразена в банковото извлечение, издадено от „Юробанк България“ АД, че в посочената банка подсъдимият има открита разплащателна сметка, по която на 01.08.2019 г. е била налична сума в размер от 44,55 лева, като на 01.08.20218 г. е извършена валутна сделка на стойност 97,35 лева по същата сметка; внесена е на 06.08.2019 г. месечна такса в размер на 2,50 лева и на 06.08.2019 г. е извършена кредитна сделка на стойност 98,65 лева.

Основният съд, при съблюдаване на приобщената доказателствена съвкупност и след анализ на нейното съдържание, е очертал горепосочените правнозначими фактически положения за предявеното срещу подсъдимия обвинение и в съответствие с изискванията на материалния закон е формирал заключение за престъпна съставомерност на деянието на подсъдимия по чл. 302, т. 1, вр. с чл. 301, ал. 1 НК.

С оглед правилното установяване на всички обстоятелства по делото, съобразно задълженията си по чл. 13 НПК и правомощията си по чл. 327 НПК настоящият въззивен състав уважи искането на защитата на подсъдимия Т., възобнови съдебното следствие и допусна повторен разпит на свидетеля М.О..

След анализ на всички гласни и писмени доказателства по делото, събрани на досъдебното производство и по време на съдебното следствие пред първоинстанционният и въззивния съд, настоящата инстанция не стигна до установяването и приемането на нови съставомерни фактически обстоятелства.

Настоящият състав намира, че първостепенният съд е направил необходимата проверка на доказателствената съвкупност и е извършил съответния анализ на доказателствената стойност на отделните факти. Съобразно изискванията на чл.303, ал.3 НПК, основният съд е изложил в мотивите си изводите за фактите и обстоятелствата, касаещи предмета на доказване, които настоящият състав споделя като правилни. Приетите за установени фактически положения, свързани с времето, начина, мястото и авторството на извършване на деянието от страна на подсъдимия, очертаващи фактическия състав на престъплението и неговата правна квалификация, са в съответствие с доказателствата по делото, подкрепят се от тях и въззивната инстанция ги възприема изцяло.

Извършвайки необходимата проверка на доказателствената съвкупност съобразно изискванията на чл. 107, ал. 5 НПК, първоинстанционният съд е направил съответната преценка и анализ на доказателствената стойност на отделните факти. Изследвайки същите обективно, всестранно и пълно, той е дал адекватна оценка на доказателствата според действителното им съдържание и е изградил правилно вътрешното си убеждение, което е отразил в мотивите на обжалвания съдебен акт, който се явява обоснован и

законосъобразен. В резултат на проведеното и пред настоящата инстанция съдебно дирене по делото, в което по предвидения в закона ред беше отстранено соченото от защитата противоречие в показанията на свидетеля О., дадени на досъдебното производство и в съдебно заседание пред първоинстанционния съд, въззивният състав счита, че извън предмета на доказване не е останал неизяснен нито един факт или обстоятелство и че липсва основание да се приемат нови фактически положения или различни от приетите за установени от първостепенния съд.

С оглед гореизложеното неоснователни се явяват възраженията на защитата на подсъдимия, че първоинстанционният съд не е анализирал всестранно и пълно доказателствения материал и че е допуснал нарушение на чл. 13 и чл. 14 НПК, тълкувайки според защитата превратно и едностранчиво доказателствата, изопачавайки действителното им съдържание.

Следва да се оставят без уважение и възраженията на защитата, че извършването на деянието не било доказано по безспорен и категоричен начин. Въззивната инстанция намира за обоснован правния извод на съда, че подсъдимият е осъществил деянието, в което е бил обвинен, както от обективна, така и от субективна страна. В подкрепа на това заключение е цялата доказателствена съвкупност, събрана и проверена по делото при спазване на процесуалните правила за това. Първоинстанционният съд е приложил хронологичен подход при анализа на доказателствата в тяхната съвкупност, като е приел, че в конкретния случай основно доказателствено значение имат показанията на свидетелите О., Н. и И., които като очевидци са възприели лично и непосредствено действията на подсъдимия Т., обективирайки поисканата и приета от него неследваща му се облага, за да не изпълни свои служебни задължения. Съдът е подходил изключително внимателно и към показанията на свидетелите А. Т. и П. П., съобразявайки обстоятелството, че тези гласни доказателствени източници в основната си част са мотивирани от заинтересованост относно изхода на делото и имат за цел изграждането на защитна версия за подсъдимия досежно участието му в инкриминираните събития. От друга страна, съпоставяйки данните в показанията на свидетелите А. Т. и П. П., съдът е констатирал, че същите се намират и в противоречие с останалия по делото доказателствен материал досежно даването и приемането на парите и правилно ги е кредитирал частично. Ето защо следва да се приемат за неоснователни възраженията на

защитата на подсъдимия, че решаващият съд бил игнорирал и не бил кредитирал изцяло показанията на тези двама свидетели.

Неоснователни се явяват и възраженията на защитата на подсъдимия, че решаващият съд бил допуснал нарушение на процесуалните правила, приемайки недаването на обяснения от страна на подсъдимия „като форма на негова защитна позиция”, което не можело да се тълкува в негова вреда. За яснота и коректност въззивната инстанция намира за необходимо да посочи дословно приетото в този смисъл от първоинстанционния съд в мотивите, а именно - „...предвид липсата на дадени от подсъдимия Т. обяснения в хода на съдебното следствие, то и съдът е в невъзможност да обсъжда такива, както и да ги съпоставя с останалия събран и проверен по делото доказателствен материал.“ Видно е, че съдът е обсъдил липсата на дадени от подсъдимия Т. обяснения през призмата на процесуалното му качество в наказателното производство и предвид правото му, визирано в чл.55 НПК, да дава или да не дава обяснения по делото, като не е тълкувал отказа му в негова вреда.

Досежно виновността на подсъдимия и извършеното от него деяние въззивната инстанция намира, че направените от първоинстанционния съд фактически и правни изводи са законосъобразни и обосновани. Както беше посочено, съдът е положил достатъчно усилия за разкриване на обективната истина и е събрал убедителни доказателства, установяващи както мястото, времето и начина на извършване на деянието, така и неговото авторство. На първо място правилно първостепенният съд е приел, че чрез събраните по делото доказателствени източници по несъмнен и категоричен начин са установени датата, мястото и времето на инкриминираното деяние, за което на подсъдимия Т. е повдигнато обвинение за извършено престъпление „пасивен подкуп”. От данните в показанията на свидетелите О., Н. и И. се установява безспорно, че на 07.08.2019 г., тримата са пътували заедно в лек автомобил, марка „Опел“, модел „Астра”, с рег. № ***, който бил управляван от свидетеля М.О. и който бил спрял за проверка от подсъдимия Т. около 09.00 часа на входа на кв. „***”, след моста в този район, в посока на село Пролеша, която проверка приключила около 10,00 часа. Датата и мястото на инкриминираното деяние се установяват и от показанията на свидетеля П. П., който заедно с подсъдимия Т. бил назначен на 07.08.2019 г. във състава на

автопатрул в района на 08 РУ СДВР, на който било възложено да извършва проверка на превозни средства и лица, свързана с провеждането на специализирана полицейска операция. Свидетелят П. свидетелства, че в периода около 08,00 часа - 08,30 часа, двамата с подсъдимия Т. са се позиционирали на инкриминираното по делото място след извършен от тях обход на кв. „***” и кв. „***”. Тези факти кореспондират с обстоятелството, че двамата полицейски служители са били разпределени от дежурния офицер на 08 РУ СДВР, за времето от 07,00 часа до 17,30 часа, като придадени сили по охрана на обществения ред за района на кв. „***” и кв. „***”, което е видно от изготвените наряди в СДВР и разпределение на екипите от началника на 08 РУ СДВР. За да направи горните изводи, първостепенният съд е съобразил още, че в подкрепа на обстоятелствата, свързани с мястото и датата на извършване на деянието са и приобщените по делото в тази насока писмени доказателства - доклад за проверени лица и превозни средства; ежедневни ведомости и месечен график: разпореждане за патрулно-постова дейност на МВР за период от 06:10 часа на 07.08.2019 г. до 18:10 часа на 07.08.2019 г.; план за провеждане на специализирана полицейска операция, информация от GPS системата за дата 07.08.2019 г. в периода 06:10 часа до 13:00 часа, относима за автопатрул 571, с лек автомобил “Опел Астра”, с ДК № ***, пътни листове от 07.08.2019 г. за времето от 06:10 часа до 13:00 часа, касаещи лек автомобил “Опел Астра“. В тази връзка съдът е дал вяра и на показанията на свидетелите А. Т., Р. А., А. П. и П. Д., от които също се установява по безспорен начин, че на 07. 08. 2019 г. подсъдимият Т. и свидетелят П. П. са изпълнявали в района на кв. „***“ и кв. „***“ своите служебни задължения като придадени сили в 08 РУ СДВР, по повод на провеждана на територията на столицата специализирана полицейска операция.

Досежно основния факт на доказване по делото, свързан с извършени от подсъдимия Т. действия по поискване и приемане от него на неследваща му се облага - парична сума в размер от 200,00 лева, правилно първостепенният съд е приел, че в процеса на проведеното разследване са били обособени две групи свидетели, установяващи противоположни фактически обстоятелства - тази на свидетелите О., Н. и И., и на второ място групата на свидетелите П. П. и А. Т.. Съдът, изхождайки от данните в показанията на свидетелите О., Н. и И., които са присъствали на мястото на деянието и са станали очевидци на

инкриминираните събития, възприемайки лично и непосредствено действията на подсъдимия Т., е стигнал до извода, че следва да се довери изцяло на казаното от тях. Правилно съдът изцяло е дал вяра на показанията на тези трима свидетели, тъй като същите са логични, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалия, събран и проверен по делото доказателствен материал. Същите са имали пряк, личен и непосредствен контакт с подсъдимия Т., който е извършил полицейска проверка за редовност на документите на управлявания от свидетеля О. лек автомобил и документите за самоличност на лицата, пътуващи в него. И тримата в съдебната зала са посочили без колебание и с необходимата категоричност подсъдимия Т. като лицето, което е спряло автомобила за проверка и което впоследствие е поискало и приело от О. инкриминираните банкноти /5 броя с номинал 20,00 лева и 1 брой с номинал от 100,00 лева/ в общ размер от 200 лева, за да не изпълни свои служебни задължения - да не извърши проверка за установяване на самоличността на свидетеля Н. и да не му състави акт, както и да уведоми дежурната част на СДВР за изпращане на екип на КАТ „Пътна полиция“ за вземане на отношение по компетентност във връзка с установеното от подсъдимия нарушение на О. по ЗДвП. От доказателствата по делото се установява, че непосредствено след спирането и поискването от подсъдимия на личните документи на возещите се в автомобила лица, свидетелят Н., който седял на седалката зад шофьора, отворил прозореца, за да каже лично на полицейския служител Т., че няма лична карта в себе си, след което оставил прозореца отворен, което впоследствие му позволило да възприеме така развилите се събития в инкриминираната ситуация и да стане пряк очевидец на същите. От вниманието на първостепенния съд не е убягнало наличието на известни разминавания и несъответствия с изнесената пред разследващите органи информация от свидетелите, които той е констатирал и отстранил чрез прочитане и приобщаване на дадените показания от свидетелите в хода на досъдебното производство по надлежния процесуален ред на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Съдът споделя изводите на първата инстанция, че констатираните несъответствия са достатъчно незначителни за да определят показанията на тези свидетели като недостоверни или необективни. Посоченото само по себе си не води до извод и за липса на достоверност, тъй като между депозирането на показанията в хода на досъдебното производство

и тези, дадени в съдебното следствие, е изминал достатъчно дълъг период от време, поради което е логично свидетелите да са забравили и да не си спомнят в детайли събитията, за които свидетелстват. Правилно съдът се е доверил на прочетените показания, дадени на досъдебното производство, тъй като същите са били депозираны скоро след инкриминираното деяние, поради което обяснимо към този момент спомените на свидетелите да са били много по-ясни, конкретни и точни.

При внимателния и задълбочен прочит на показанията на свидетелите О., Н. и И. и настоящият състав намира, че същите взаимно се допълват и подкрепят и са в пълна корелация не само помежду си, но и с останалите, събрани по делото доказателства. От тях се извеждат първични и преки доказателства не само относно датата, часа и мястото на деянието, но и относно начина на неговото извършване. Свидетелите са категорични и последователни относно посочените им от подсъдимия Т. нарушения, за които той им обяснил, че са извършени - непредставяне на документ за самоличност от свидетеля Н. и липса на застраховка „Гражданска отговорност“ на ремаркетото, закачено за управлявания от свидетеля О. автомобил. Показанията им са еднопосочни и относно посочените им от подсъдимия Т. административни санкции – предвиждана глоба в размер от 2 000 лева и отнемане на свидетелството за управление на МПС на свидетеля О. за срок от 6 месеца, както и придружаване на свидетеля Н. до районното управление за проверка и установяване на неговата самоличност. Тук е мястото да се посочи, че несъстоятелни се явяват възраженията на защитата на подсъдимия в тази връзка, тъй като от събраните по делото гласни доказателства се установява, че подсъдимият не е заплашил Н. със задържане в РУ, а само с отвеждане дотам с цел проверка и установяване на самоличността му.

Настоящият състав намира, че в случая не е налице разминаване в показанията на свидетелите и в частта относно механизма, по който подсъдимият е поискал неследващата му се облата и по който свидетелят О. е предал паричната сума от 200,00 лева. Последният, и в показанията си пред въззивната инстанция, е категоричен, че инициативата за даването на инкриминираната сума е била подета от подсъдимия с думите: „Какво ще правим?“, а след като свидетелят О.о попитал: „В какъв смисъл какво ще правим?“, той му отговорил: „Ами дали ще се глобяваме или ще се черпим“. Двата свидетели О. и Н. са категорични в дадените пред съда показания относно отправените от подсъдимия Т. думи и изрази към свидетеля О. под формата на предложение за решаване на въпроса, свързано с възможност да не бъде потърсена от подсъдимия административно наказателната отговорност спрямо тях във връзка с липсата на застраховка на ремаркетото и непредставянето на лична карта от Н.. Свидателят И. пък е категоричен, че чул, че става въпрос за застраховка „Гражданска отговорност“, видял, че О. дава банкнота от 100 лв., а последният му обяснил, че дава парите, защото ремаркетото нямало такава застраховка, поради което ще му вземат книжката за 6 месеца. Правилно първостепенният съд е извел извод, че в конкретния случай изнесените данни в показанията на свидетеля О. не могат да бъдат приети като заинтересовани или житейски нелогични в създадената от подсъдимия Т. ситуация. Това е така, защото житейски е логично при извършена му от полицейски служител проверка, О. да се притесни и уплаши, особено при отправената му заплаха да остане без свидетелство за управление на МПС и да бъде санкциониран с глоба в размер на 2 000 лв, поради което той е приел отправеното му предложение от страна на подсъдимия за „почерпка“. Чрез данните,

съдържащи се в показанията на свидетелите О., Н. и И., се установява и механизма на получаването на инкриминираната сума от подсъдимия. Свидетелите са еднопосочни в показанията си, че това е станало в калъфчето с документите на автомобила, в което била поставена сумата от 200 лева, съдържаща една банкнота с номинал от 100 лв. и 5 банкноти с номинал от 20 лв., която сума подсъдимият Т. взел за себе си, след което върнал калъфчето на свидетеля О. с думите: „Дано не се разбира“, „Лек път и внимавайте да не се изложите“. От вниманието на решаващия съд не е убягнало, че за разлика от свидетелите О. и Н., свидетелят И. е посочил, че калъфчето с инкриминираната сума е било оставено на таблото на автомобила, откъдето подсъдимият Т. го взел. Обосновано и правилно първоинстанционният състав е приел, че това несъответствие в техните показания не променя установеността на извършените от подсъдимия Т. инкриминирани действия, а именно, че е взел поисканата сума пари от 200,00 лева от свидетеля О., на когото преди това е дал указания по какъв начин същата да му бъде предадена, а именно - поставена в калъфа на застраховката. От една страна въпросното противоречие относно начина на предаване на инкриминираната парична сума на подсъдимия действително се явява несъществено на фона на установената хронология и последователност относно противоправните действия на подсъдимия по поискване и получаване на наследващата му се парична облага, а от друга – същото е напълно обяснимо с изминалия период от време от инкриминираното деяние до непосредствения разпит на свидетелите в съдебното производство пред първостепенния съд. И не на последно място обстоятелството, дали инкриминираната сума е била лично предадена през прозореца от свидетеля О. на подсъдимия или е била оставена на таблото вътре в автомобила, откъдето е била взета от подсъдимия Т., не води до компрометиране на безспорно установения краен резултат - преминаване на поисканите пари във владение на подсъдимия по неправилен начин, за да не изпълни той служебните си задължения като полицейски служител.

Показанията на свидетелите О., Н. и И. относно правно релевантните факти и обстоятелства, значими за предмета на доказване по делото, се подкрепят и кореспондират и с показанията на свидетеля Л., който лично подал сигнала за извършени корупционни действия от страна на полицейския служител. Независимо че той не е възприел лично и непосредствено инкриминираните събития, тъй като не е участвал пряко в тях, неговите показания са в съответствие с останалите доказателства по делото, което също им предава доказателствена тежест. От данните по делото е видно, че той е възприел случилото се посредством разказа на свидетеля О., а впоследствие по мобилния си телефон разказал за тях на дежурния офицер в 08 РУ СДВР. Обстоятелствата, споделени му от свидетеля О., около извършената проверка от подсъдимия Т. и предадената на последния сума пари от 200,00 лева, която в случая била предназначена за закупуване на строителни материали, напълно кореспондират с първичния източник на гласни доказателства и не се опровергават от останалия събран и проверен доказателствен материал по делото.

Обстоятелството, че свидетелят Л. е подал сигнала до компетентните органи, въз основа на който е започнала проверка по случая от назначен за това екип от служители на МВР, се подкрепя също и от показанията на свидетелите Р. А., Г. П., А. П. и П. Д., които са осъществили първоначалната проверка в това си качество като служители на МВР.

На следващо място, показанията на свидетелите О. и Н. са последователни, логични и конкретни относно събитията, развили се след подаването на сигнала от свидетеля Л. и свързани с данните, изнесени от тях

във връзка първоначалното им явяване в 08 РУ-СДРВ и проведената там беседа с проверяващия екип - свидетелите Р. А., Г. П., А. П. и П. Д.. Последните четирима свидетели на свой ред добросъвестно са изложили пред съда цялата информация, която им е била споделена в хода на проведените беседи от свидетелите О. и Н. за извършената полицейска проверка от подсъдимия Т.. От прочита на показанията им е видно, че същите са провели беседа с О. и Н., при която двамата споделили, че ремаркетото нямало застраховка „Гражданска отговорност“, а Н. бил без лична карта, че О. дал на подсъдимия сумата от 200 лв., за да не бъдат двамата санкционирани, че впоследствие уведомили за случилото се работодателя им Л.. Проверяващите полицейски служители дават също така показания, че в тяхно присъствие двамата свидетели показали мястото на проверката на лекия автомобил и разпознали подсъдимия Т. при разминаването между патрулния полицейски автомобил и служебния полицейски микробус, а пред свидетеля П. споделили, че парите били поставени в калъф, който О. подал с документите за проверка, като след връщането му, парите не били вътре. Свидетелят П. потвърждава факта, че служителите са нямали право да съставят акт за установяване на административно нарушение/АУАН/, а при констатирано нарушение по ЗДвП е следвало да уведомят дежурната част за изпращане на автопатрул от „Пътна полиция“. Последното установява обстоятелството, че подсъдимият не е изпълнил именно това си задължение – да уведоми и да извика за отношение органите на КАТ. Следва да се отбележи и обстоятелството, че в показанията си свидетелят Д. е заявил, че при извършената проверка на подсъдимия и колегата му П. той лично видял в Т. банкнота от 100 лв.. Идентични показания в тази насока е дал и свидетелят П.. Свидетелката А. пък е заявила, че лично тя проверила водената от служителите служебна документация във връзка с проверяваните автомобили и лицата в тях, като установила, че липсвали данни за проверка на лекия автомобил, управляван от О. и возещи се в него лица. Пред нея двамата полицейски служители не дали първоначално сведения да са спирали автомобила с тримата свидетели, което настоящият състав намира за напълно обяснимо и логично, тъй като е било продиктувано от стремеж за укриване на случилото се. Не следва да се игнорира и обстоятелството, че пред А. колегата на подсъдимия свидетелят П. споделил за инкриминираната сума предположението, че същата е взета от подсъдимия от водач в нарушение.

Правилно първостепенният съд е приел, че тези четирима полицейски служители, на които е било възложено да извършат проверка на случая, непротиворечиво и в необходимата пълнота пресъздават съдържанието на проведения от тях разговор със свидетелите О. и Н. и в тази връзка показанията им образуват логическо единство с показанията на тези двама свидетели. В показанията им, от една страна, не са налице съществени противоречия относно изнесената от тях информация, а от друга страна, пресъздаденият от тях разказ съответства изцяло на показанията на свидетелите О. и Н. досежно инкриминираните събития. Настоящият състав споделя извода, че макар тези свидетели да не са очевидци на инкриминираното деяние, техните показания се намират във взаимна корелация, същите са вътрешно последователни и логични, а така също и съответни на останалия доказателствен материал. И не на последно място, въпреки производния им характер, тези показания не се компрометират от събраните и приобщени по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства. Настоящият състав намира, че тук е мястото да се посочи, че следва да бъдат кредитирани показанията на свидетеля П., дадени на досъдебното производство и приобщени от решаващия съд към доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 4 НПК, тъй като същите кореспондират с показанията на посочените по-горе свидетели. Логично и обяснимо е да се приеме, че при първоначалния си разпит същият е имал подобри преки и непосредствени спомени от случилото се, а освен това към онзи момент не е бил под влияние на последвали фактори, свързани с криворазбрана колегиалност, мотивираща го да моделира и променя показанията си с цел оневиняване и защита на колегата си. В тези показания той категорично е заявил, че подсъдимият му е дал същия ден пет банкноти по 20 лв., предположил, че колегата му ги е взел от водач, извършил нарушение, както и че бил чувал от колеги, с които подсъдимият е работил, че последният бил склонен да посочва на водачите тежки нарушения, за да му дадат пари. В съдебно заседание той не е могъл да обясни произхода на парите и не е дал обяснения какви са и защо ги е взел. Посочил е обаче, че подсъдимият не му занесъл документи за автомобила, управляван от О. и че на въпроса защо подсъдимият му дава банкнотите, подсъдимият му казал: „Има защо“. Ето защо за горепосочените обстоятелства и факти, показанията на свидетеля П. следва да бъдат кредитирани, тъй като същите са в

съответствие с останалите гласни и писмени доказателства и не се опровергават от тях.

На следващо място обосновано и законосъобразно първостепенният съд е приел, че показанията на свидетелите О., Н. и И. се подкрепят и от писмените доказателства и доказателствени средства по делото. Посоченото от тях място, на което управлението от свидетеля О. процесен лек автомобил е бил спрял за полицейска проверка от подсъдимия Т., съответства с местоположението, на което полицейският автомобил се е позиционирал за изпълнение на служебните си задължения във връзка с възложената им проверка на автомобили и подозрителни лица по повод на извършваната специализирана полицейска операция. Това обстоятелство категорично и несъмнено се установява чрез приобщените по делото като писмени доказателства справки от джипиес системата за движението на служебен автомобил „Опел Астра“, с рег № *** и пътен лист 1 и 2. Съдът е съобразил също така, че размерът и номиналната стойност на копюрите, които са предадени от свидетеля О. на подсъдимия Т., съставляващи размера на инкриминираната облага, която е поискал и приел подсъдимия, съответстват на установеното и вписаното в изготвените протоколи за извършените процесуално следствени действия - обиск на свидетеля П. и подсъдимия Т.. Изготвените и приложени по делото протоколи съдът е оценил като годни писмени доказателствени средства за отразените в тях факти, тъй като при тяхното съставяне са били спазени всички процесуални изисквания по реда на чл. 164, ал.1 НПК, а също така същите са били и одобрени от съответния първоинстанционен съд по реда на чл.164, ал.3 НПК. От същите е видно, че у подсъдимия Т. е била намерена една банкнота с номинал от 100 лева, за което свидетелстват и свидетелите Д. и П. - леко намачкана, а у свидетеля П. са намерени 5 броя банкноти с номинал от 20,00 лева.

Първоинстанционният съд е подходил изключително внимателно към показанията на свидетелите П. П. и А. Т., както беше посочено по-горе, доколкото същите са били мотивирани от формиране на защитна версия за подсъдимия Т. относно факта на извършената от него полицейска проверка и относно произхода на поисканата и приета от подсъдимия инкриминирана парична сума от 200 лева. Съдът се е доверил частично на показанията на свидетеля П. П. и правилно не ги е кредитирал в частта, в която същия твърди, че на инкриминираната дата 07.08.2019 г. подсъдимият Т. не е спирал

за проверка процесния лек автомобил с ремарке; че не е била извършвана проверка на свидетелите О., Н. и И.; че всички проверени МПС и лица от подсъдимия Т. са били вписани в доклада за проверени лица и МПС от него и че свидетеля А. Т. се е срещнал в периода 09,30 часа - 10,00 часа с подсъдимия Т. на мястото, на което е бил позициониран полицейския автомобил за извършване на проверки в кв. „***“. Основателни са констатациите на съда, че в тази част показанията на този свидетел влизат в противоречие от една страна с показанията на свидетеля А. Т., който посочва, че се е срещнал с брат си за времето между 10,40 часа - 10,50 часа, а от друга страна са в несъответствие с приобщените по делото трафични данни по реда на чл.159а НПК, касаещи местоположението и времето на ползване на комуникаторите от страна на свидетелите П. и А. Т. и подсъдимия Т.. Правилно първостепенният съд е съобразил данните от заключенията на изготвените по делото съдебно компютърно-технически експертизи, при които вещото лице е изследвало събраните от съда по реда на чл.159а НПК трафични данни от използваните към датата на инкриминираното деяние комуникатори от двамата свидетели и подсъдимия Т. и ги е съпоставил с изложеното от тях в показанията им. Настоящият състав споделя извода на решаващия съд, че следва да бъдат кредитирани и показанията на свидетеля А. Т. досежно обстоятелството, че той е посетил своя брат - подсъдимия С.Т. именно във времето, посочено от него, около 10,30 часа, тъй като при извършения анализ на трафичните данни експертът е установил, че ползваните комуникатори от подсъдимия Т. и свидетеля А. Т. са се намирали в близост до полицейския автомобил, позициониран в кв. „***“, единствено във времеви период от 10:25:33 часа до 10:45:08 часа.

Настоящият състав съобрази, че този времеви период обаче е значително следващ времето на извършване на полицейската проверка на тримата свидетели О., Н. и И. от подсъдимия Т., а също така и следващ времето на подадения от свидетеля Л. сигнал за инкриминираните събития. В тази връзка твърдението на свидетеля П., че свидетелят А. Т. е посетил своя брат в периода 09,30-10,00 часа, също влиза в противоречие с обективно установените по делото обстоятелства, които изхождат от приобщените по делото трафични данни и от които е видно, че ползвания от свидетеля А. Т. комуникатор в периода 09,30-10,00 часа се е намирал в обслужваща клетка с адрес в гр. София, кв. Горубляне, а не в обслужваща клетка с адрес гр. София,

Асансьорен завод, където се е намирал брат му – подсъдимият Т..

Правилно съдът е приел показанията на свидетеля А. Т. за заинтересовани и в частта, в която твърди, че е дал в заем на своя брат пари в размер на 150,00 лева, от които 1 банкнота с номинал от 100,00 лева, 2 банкноти с номинал от 20,00 лева и една банкнота с номинал от 10,00 лева, както и 15 евро, от които 1 банкнота от 10 евро и една банкнота от 5 евро. На първо място съдът е съобразил обстоятелството, че показанията на свидетеля П. П., дадени в хода на досъдебното и съдебно производство, и дадените в хода на съдебното следствие показания от свидетеля А. Т., влизат в колизия с твърденията на подсъдимия досежно намерените в него при обиска му пари, а именно - че част от така иззетата сума му е била дадена от неговия брат, а намерената банкнота от 100,00 лева му била дадена около 10,00 часа от свидетеля П. П., който не му казал защо му я дава. От вниманието на съда не е убягнало обстоятелството, че ако действително свидетелят А. Т. е дал на своя брат - подсъдимия С.Т., банкнотата с номинал от 100,00 лева, то последният би посочил това обстоятелство при извършения му обиск още в деня, в който му е дадена, и нелогично и необяснимо звучи обяснението му пред органа на разследване, че същата му е била дадена от свидетеля П. П.. На второ място – за да не кредитира показанията на свидетеля А. Т. в частта досежно дадената сума, съдът правилно е приел, че това негово твърдение се опровергава и от приобщената по дело банкова информация в хода на съдебното следствие. Обстоятелствата, свързани с разкритата банкова тайна по отношение на банковите сметки, които са активни и открити на името на подсъдимия С.Т., опровергават твърденията на свидетеля Т. и същите се явяват житейски нелогични и несъстоятелни, че е посетил своя брат по време на изпълнение на служебните му задължения с мотив, че трябва да му даде в заем пари, тъй като последният имал нужда от парични средства. Изложеното от свидетеля А. Т. в неговия разпит, на свой ред влиза в противоречие и с показанията на свидетеля П. П., който посочва, че същия ден подсъдимият Т. му дал 5 банкноти с номинал от 20,00 лева или сумата общо в размер на 100,00 лева, без да му обясни логично защо му ги дава. Настоящият състав споделя логическия и обоснован извод на първостепенния съд, че ако подсъдимият Т. действително е имал нужда от парични средства, както твърди свидетеля А. Т., то необяснимо остава обстоятелството защо и то без причина, както е видно в случая, е дал на свидетеля П. парична сума от 100,00 лева, и то преди

идването на брат му, който е посетил подсъдимия Т. в периода от 10:25:33 часа до 10:45:08 часа – период, последващ даването на парите на свидетеля П.. По изложените съображения настоящият състав намира, че обосновано първостепенният съд е приел за несъмнено и безспорно установено обстоятелството, че подсъдимият Т. е поискал и приел от свидетеля О. паричната сума от 200,00 лева преди свидетелят А. Т. да се срещне с него.

Обосновано и правилно първостепенният съд, след внимателен прочит на показанията на свидетеля П. П., не се е доверил на твърдението му, че лек автомобил със закачено на него ремарке не е бил спиран за проверка от подсъдимия Т.. Изхождайки от показанията на свидетелите О., Н. и И., че другият полицейски служител не е слизал от патрулния автомобил по време на проверката, от доклада за проверени превозни средства и лица, където логично не е била отразена въпросната проверка, за да не остава следа, обосновано съдът е стигнал до извода, че твърденията му, че не е бил спиран лек автомобил със закачено ремарке за проверка от подсъдимия Т., не отговарят на истината и не следва да бъдат кредитирани.

Анализирайки показанията на свидетеля П., дадени по време на съдебното следствие и по време на досъдебното производство, съдът се е доверил на последните такава, като ги е приобщил по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т.2 НПК, тъй като в хода на досъдебното производство този свидетел е бил разпитан непосредствено след инкриминираното деяние, когато, освен че същият е имал най-пълни спомени, то и възможностите за външно влияние върху свидетеля са били ограничени. Освен това самият свидетел на свой ред е поддържал пред съда прочетените му показания от досъдебното производство, посочвайки, че разминаванията се дължат на изминалия период от време. Анализирайки показанията на свидетеля П., депозирани в двете фази на процеса, съдът намира, че той е последователен досежно обстоятелствата, касаещи изпълняваните съвместно с подсъдимия Т. задължения на 07.08.2019 г., направените обходи на кв. „****“ и кв. „****“ и мястото, на което те са се били позиционирали, за да спират автомобили за проверка. В тази част показанията на свидетеля кореспондират и с приложените по делото писмени доказателства, а именно - информационна карта за дейност на наряда № Б 459498; ежедневни ведомости; разпореждане за патрулно-постова дейност на МВР за период от 06:10 часа на 07.08.2019 г.

до 18:10 часа на 07.08.2018 г.; план за провеждане на специализирана полицейска операция; джипиес справки и пътен лист 1 и 2. Следва да бъдат кредитирани и показанията на свидетеля П. относно предадената му от подсъдимия сума в размер от 100 лева /5 броя банкноти с номинал от 20 лева/, приемайки ги за последователни, логични и устойчиви във времето, което и първият съд е сторил. По отношение на дадените банкноти следва да се кредитира казаното от свидетеля, че подсъдимият ги е взел заради извършено нарушение от водач на МПС. Алтернативно споделеното предположение, че му били дадени от брат му, не следва да бъде кредитирано като хипотеза и същата не следва да бъде споделена по изложените вече по-горе съображения.

Не на последно място съдът е изградил вътрешното си убеждение, доверявайки се и на заключенията по изготвените по делото графическа, дактилоскопна, техническа, компютърно-техническа и допълнително компютърно-техническа експертизи, като ги е кредитирал изцяло. Всички те са били изготвени от компетентни вещи лица, които са отговорили пълно, безпристрастно и обосновано на поставените им въпроси съобразно професионалните си знания, умения и квалификации.

Експертното заключение по графическата експертиза е довело съда до извод, че не всички записвания в дневника за проверени превозни средства и лица са били вписани от свидетеля П.. От същото се установява, че на дата 07.08.2019 г. са направени вписвания в дневника за проверки и от страна на подсъдимия Т., но същите се отнасят до часови диапазон, значително следващ инкриминираните събития.

Независимо от даденото от експерта заключение по дактилоскопната експертиза, и настоящият състав споделя мнението, че липсата на годни дактилоскопни следи върху инкриминираните банкноти, разгледана съвкупно предимно с протоколите за обиск и данните в показанията на свидетелите О., Н. и И., не може да внесе основателно колебание и съмнение в обвинителната теза, че инкриминираните банкноти, които са предмет на процесното деяние, са били във владението на подсъдимия Т.. Отделно от това, експертът е дал логично пояснение, че причината да не бъдат установени такива следи е обстоятелството, че изследваните банкноти са употребявани многократно, вследствие на което се е наслоил потамастен секрет, който оказва влияние върху годността на следата.

В дадените заключения по техническата, компютърно-техническата и допълнително компютърно-техническата експертизи експертът, посредством съвкупното и самостоятелно изследване на GPS данните, съхранени за датата 07.08.2019 г. относно служебния автомобил и трафичните данни, предоставени от мобилните оператори, е установил не само движението на служебния полицейски автомобил, но и неговото местоположение по време на престой именно в кв. „***“. На следващо място, по експертен път и въз основа на обективни данни, вещото лице е установило, че процесния полицейски автомобил е бил в покой към инкриминирания период от време, като в близост до него са се намирали подсъдимият Т. и колегата му П.. Така установеното от вещото лице чрез експертното заключение косвено потвърждава фактите и обстоятелствата, изнесени в показанията от свидетелите-очевидци О., Н. и И. относно мястото и времето, в което са били спрени за проверка именно от подсъдимия Т..

Настоящият състав не споделя възраженията на защитата, че неправилно съдът е признал Т. за виновен за това, че е получил дар, за да не извърши проверка за установяване на самоличността и контрол по редовността на документите за самоличност, регламентирани в чл.70 ал. 1 т. 3 от ЗМВР и да не състави акт на П. Н. по чл.80 т. 5 от ЗБЛД, тъй като от свидетелските показания, според защитата, било видно, че евентуално даденият дар от 200 лв. не бил свързан с липсата на документи за самоличност в свидетеля Н.. Не може да бъде споделено и възражението, че същото важало и за второто вменено деяние, тъй като, според защитата, за товарното ремарке не било задължително сключването на застраховка „Гражданска отговорност“, поради което не бил налице и подкуп, а евентуално би могло да е налице престъпление по чл.209, ал.2 от НК.

При внимателен прочит на мотивите на атакуваната присъда е видно, че първостепенният съд е изследвал и обсъдил въпроса дали е налице изискуемата от закона функционална връзка между така поискания, респективно получен дар, и неизпълнението на служебните задължения от страна на подсъдимия Т.. Недвусмислено и правилно е било прието, че с действията си подсъдимият Т. е установил своя фактическа власт върху получената сума от 200,00 лева в нарушение на служебните си задължения, обосноваващи негово бездействие, за извършването на което е получил

подкупа – за да не извърши проверка за установяване на самоличността и контрол по редовността на документите за самоличност на свидетеля Н., регламентирани в чл. 70, ал. 1, т. 3 ЗМВР, и да не състави акт на същия по чл. 80, т. 5 от ЗБЛД, както и за да не извърши действие по служба - незабавно да уведоми дежурната част на СДВР за изпращане на екип на КАТ „Пътна полиция“ за вземане на отношение по компетентност, регламентирани в т. 7, т. 8 и т. 9 от Заповед № 513з-5914/19.08.2015 г. на директора на СДВР относно „Определяне на реда за работа на полицейските служители, осъществяващи дейности по охрана на обществения ред и контрол на пътното движение“.

Първостепенният съд е обсъдил въпроса и е приел, че в кръга на своите служебни задължения подсъдимият е трябвало да бъде наясно, че застраховка „Гражданска отговорност“ на тегленото от процесния автомобил ремарке не е задължителна, но същият категорично е заявил на свидетеля О., че щом ремаркетото е фирмено, такава следва да има, като дори уверил свидетеля, показвайки му това на служебния си таблет. Настоящият състав намира за уместно да припомни показанията на свидетеля П. от досъдебното производство, съответно приобщени и кредитирани, които логично обясняват едно т.А. поведение на подсъдимия, за когото П. имал информация, че се „хваща“ и за най-малкото нарушение и започва да изброява тежки наказания с цел да вземе пари от водача. Освен това подсъдимият е бил включен в състава на провеждана специализирана полицейска акция в обслужвания район и в тази връзка е бил инструктиран. Съгласно плана за провеждане на Специализирана полицейска операция от СДВР, на подсъдимия му е било възложено да извършва проверки и да осъществява контрол по редовността на документите за самоличност на лица, пребиваващи в страната, както и проверка на пътните превозни средства, като при констатиране на нарушения е било указано да се взема съответното административно отношение - в случая изискващо извикване дежурен екип по КАТ. От свидетелските показания на свидетелката А. и от приложените в тази насока писмени доказателства по делото е видно, че след като подсъдимият е спрял за проверка автомобила, управляван от свидетеля О., и след като е предположил, че има нередност в документите на автомобила и тегленото ремарке, т.е. липсва застраховка „Гражданска отговорност“, той е следвало да докладва това в радиоефира и да бъде извикан екип на КАТ, оправомощен да съставя АУАН по ЗДвП. Във

връзка пък с възложените му задължения по проверката на самоличността на лицата, возещи се в спираните за проверка автомобили, след като подсъдимият е установил, че свидетелят Н. е без документи за самоличност, той е следвало да осъществи правомощията си, регламентирани в чл. 70, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 80, т. 5 от ЗБЛД. От показанията на свидетелите О., Н. и И. безспорно се установява, че той е поискал и получил неследващата му се облага именно заради това свое бездействие. Неоснователен е упрекът на защитата, че никой не бил споменал, че се иска дар, за да не съставя подсъдимият акт по чл. 80, т. 5 от ЗБЛД. Свидетелите О. и Н. са категорични, че при поисканата от подсъдимия „почерпка“ във връзка с липсващата застраховка „Гражданска отговорност“, той изрично добавил: „...ако ми хареса, няма да водя Н. в районното управление“, за което му поведение отново логично и обяснимо звучат думите на колегата му П., описвайки го като служител, който търси и най-малкото нарушение с користни цели. Неоснователно е и възражението, че не било изяснено докрай, имал ли е Т. правомощия за задържане на лицето, непредставило документ за самоличност, за срок от 24 часа по ЗМВР. От доказателствата по делото е видно, а така е приел и първостепенният съд, че не за 24-часово задържане е ставало въпрос, а за евентуалното отвеждане на Н. в управлението, което е било обяснимо и необходимо с оглед установяване самоличността му и осъществяване на нужния контрол по редовността на документите му за самоличност.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира деянието на подсъдимия с дадената му квалификация за безспорно доказано, поради което следва да се приеме за неоснователно възражението на защитата пред въззивната инстанция, че била налице друга съставомерност, и по-конкретно такава по чл. 209 НК.

Несъстоятелни са и възраженията на защитата, че по делото оставал неизяснен с категоричност въпроса, дали в действителност свидетелите О., Н. и И. били спрени от подсъдимия и че съдът приел това за доказано, доверявайки се на тези трима свидетели и игнорирайки писмените доказателства - дневника за проверени автомобили и показанията на свидетеля П.. Досежно последните два източника на доказателства настоящият състав взе отношение по-горе в мотивите, а досежно показанията на тримата свидетели същият споделя съображенията на първостепенния съд,

че те следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като са логични и точни, последователни и пълни. Същите са основното доказателствено средство, пряко установяващо извода, че подсъдимият Т. е извършил вмененото му с обвинителния акт престъпление. Отделно от това особеното им положение на свидетели-очевидци придава на показанията им още по-голяма тежест. Законосъобразно и процесуално издържано първостепенният съд е подложил на подробен и задълбочен анализ въпросните показания, съпоставил ги е с останалите доказателствени средства и обосновано ги е кредитирал. Въззивната инстанция също намира, че те не са изолирани от доказателствената съвкупност, а се подкрепят изцяло от нея.

Настоящият състав намира за основателно обаче възражението на защитата, че неправилно изтърпяването на наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ не е било отложено по реда на чл. 66 ал. 1 от НК, като споделя възраженията, касаещи явната несправедливост на наложеното наказание, само досежно приложението на института на условното осъждане, но не и досежно размера на наложеното наказание. Последният правилно е бил определен от първостепенния съд, който е съобразил принципа на законоустановеност на наказанието, обсъдил е всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства и е преценил както обществената опасност на деянието, така и на дееца. Законосъобразно, с цел оказване на необходимия превантивен ефект при постигане на личната и генералната превенции при подобен род корупционни престъпления, съдът е наложил както наказание „Глоба“ в размер на 5 000 лева, така и наказание „Лишаване от право да се заема държавна или обществена длъжност“ за срок от 3 години на основание чл. 37, ал. 1, т. 6 НК. Същите са основателни и по размер правилно са определени в рамките на установения от закона.

Наказанието „лишаване от свобода“ правилно е било определено при превес на смекчаващите вината обстоятелства, въпреки че съдът не е отчел реалния превес на същите над отегчаващите такива, като обосновано е счел, че наказание в размер от три години „Лишаване от свобода“ ще изпълни целите, визирани в чл. 36 НК. Обстоятелствата обаче, свързани с личността на подсъдимия, особеностите на конкретния случай и наличните смекчаващи отговорността обстоятелства, някои останали извън ползрението на първата инстанция, преценени поединично и в тяхната съвкупност, не очертават

подсъдимия като личност с висока степен на обществена опасност, която да налага значителен интензитет при определяне на необходимата наказателна репресия. При преценка на приложението на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК съдът следва да поставя на първо място поправянето на подсъдимия, като това не бива да игнорира и търсенето на общо превантивния ефект на наказанието, на което основно е акцентирал първостепенния съд. За да може една санкция да въздейства възпитателно и предупредително както върху дееца, така и върху другите членове на обществото, тя трябва да бъде справедлива, т. е. обемът на наказателна принуда, приложена по отношение на подсъдимия, да съответства на неговата и на извършеното престъпление обществена опасност и морална укоримост.

В конкретния случай постигането на необходимото поправително-превъзпитателно и възпиращо въздействие на наказанието, на която цел е отдадено преимуществено значение при решаване на въпроса за начина на изтърпяването му, може да се постигне и без откъсването на подсъдимия от обществената и социалната среда, в която е живял и продължава да живее. Обсъждайки, съобразно процесуалните си задължения, възможността за прилагане на разпоредбата на чл.66, ал.1 НК, настоящият състав съобрази размера на наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ от първостепенния съд, чистото му съдебно минало, сравнително добрите характеристични данни, трудовата му ангажираност към момента, размера на получената облага, процесуалното му поведение до момента и липсата на каквито и да било други противообществени прояви след осъждането му до момента, както и отдалечеността във времето на извършване на престъплението. Всичко това налага извод, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия вече е неоправдано и нецелесъобразно изолирането му в затворнически условия. Отлагането на изпълнението на наказанието на основание чл.66, ал. 1 НК няма да попречи санкцията, съчетано с наложените наказания „Глоба“ и „Лишаване от право да се заема държавна или обществена длъжност“ за срок от 3 години, да въздейства възпиращо и предупредително в бъдещото му поведение, и то не само спрямо него, но и върху другите членове на обществото. Така ще бъде постигнат търсения баланс при осъществяване на целите както на генералната, така и на личната превенция, а наказанието ще изпълни в пълна степен съдържанието на принципа за справедливост. В противен случай наказанието би било явно

несправедливо, придобиващо вид на необоснована репресия спрямо подсъдимия и би надскочило целите, визирани в чл.36 НК. Поради изложеното и за да се постигне принципът за справедливост на наказанието чрез неговата индивидуализация и съобразявайки се с конкретно установените характеристични данни за личността на подсъдимия и установените по делото смекчаващи обстоятелства, настоящият състав намира, че първоинстанционната присъда следва да се измени, като на основание чл. 66, ал. 1 НК се отложи изтърпяването на наказанието лишаване от свобода, определено от първостепенния съд, с изпитателен срок от пет години, считано от влизане на присъдата в законна сила, чрез който максимален изпитателен размер настоящият състав намира, че ще се реализира напълно предупредителния и възпиращ потенциал на условното осъждане. Ето защо в тази насока присъдата следва да се измени.

При разглеждането на делото не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяна на атакуваната присъда, поради което в останалата част същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл.334, т.3 и чл. 337, ал.1, т.3 от НПК, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260054 /01.12.2020 г., постановена по нохд № 4575/2019. по описа на Софийски градски съд, като на основание чл. 66, ал.1 НК

ОТЛАГА изпълнението на наложеното на подсъдимия С. И. Т. наказание от ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА с изпитателен срок от ПЕТ ГОДИНИ,

КАТО ОТМЕНЯ СЪЩАТА В ЧАСТТА , в която на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС съдът е постановил така наложеното наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години да бъде изтърпяно при първоначален „ОБЩ“ режим.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок

от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____